

[Brusvang.]

Dernæst et par bemærkninger om en anden statistik, som netop er kommet til offentlighedens kundskab, nemlig statistikken vedrørende lægehonorarer. Den fremlagte statistik viser, at der er tale om iøjnespringende urimeligheder. Jeg tør ikke påstå — og det er vel heller ikke påstået med den statistik, der er kommet frem — at det er urimeligheder, der omfatter alle læger, men man kan se, at det samlede beløb, der udbetales til lægerne under gruppe 1, er så stort, at det generelt ikke kan være rimeligt. Der ser ikkert læger, der opererer på helt forsvarlig vis, men der er altså efter statistikken åbenbart også en hel del læger, som ikke gør det.

Denne sag rejste CD for ca. et år siden her i folketinget, dengang vi havde venstre-regeringen, og jeg beklager — men det er en kendsgerning — at måtte konstatere, at det ikke var nogen god behandling, venstre-regeringen gav den sag. Vi kom fra CD's side med visse konkrete eksempler og sagde: her er et eller andet galt. Vi måtte bruge den fremgangsmåde, som er den naturlige, nemlig at sige til regeringen: er I parat til at skaffe en statistik, så vi kan se, om vore anelser på dette område slår til eller de ikke slår til? Men hvad var svaret fra den daværende social- og indenrigsminister, hr. Jacob Sørensen? Det var, at han fandt ingen anledning til at gå ind i en sådan undersøgelse, at fremskaffe en sådan statistik. Nu viser statistikken, at netop på det tidspunkt, hvor han afviste det, har det åbenbart været særlig slemt. Jeg beklager altså at måtte sige med lidt stærke ord, at det egentlig nærmest var en hånlige afvisning, en arrogant tone, og man kan jo slå efter i Folketingstidende, hvis man tror, jeg overdriver.

Jeg nævner dette, fordi det i flere henseender har været karakteristisk for den behandling, som små partiers initiativer og forslag har fået. Når vi kom til den foregående regering — og det gælder vel også i et vist omfang denne regering — kommer vi ofte ud for, at man ikke ser på, om det er et godt eller mindre godt forslag, vi kommer med, men simpelt hen på den kendsgerning, at det kommer fra et lille parti, og så ryster man på hovedet. Det er ikke en rimelig fremgangsmåde.

Jeg vil bede regeringen om her at svare

på følgende spørgsmål: det materiale, der nu er fremlagt, og som viser, at der må være noget galt inden for gruppe 1-området, vil det føre til, at regeringen vil udvide undersøgelsen til også at omfatte gruppe 2-lægerne? Vil regeringen endvidere give svar på, hvorvidt man er villig til at undersøge, hvordan det egentlig forholder sig med alle speciallægerne? Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at er der noget sted, hvor der eventuelt findes misbrug og overdrevne honorarer, så er det netop ved speciallægernes udskrivning af regninger.

Endelig vil jeg sige lidt om den konkrete strejkesituation, vi har, ikke fordi jeg vil gå i detaljer med selve strejken, men fordi den giver anledning til nogle principielle politiske betragtninger. Jeg er nødt til at tage stilling til fremskridtspartiets dagsordensforslag. Jeg er enig i sigtet med dette forslag, men når centrum-demokraterne ikke kan stemme for det, er det selvfølgelig ikke, fordi det kommer fra fremskridtspartiet — vi stemmer gerne for forslag fra fremskridtspartiet, som vi i øvrigt måtte være enige i — men fordi vi ønsker at fastholde et regeringsansvar, og man kan ikke fastholde en regering fuldt ud på et ansvar, medmindre man lader regeringen i et vist omfang selv overveje, hvilke redskaber den vil bruge i sin politik, hvilke midler og navnlig hvilket tidspunkt. Derfor kan man altså ikke komme med et dagsordensforslag, der siger, at nu skal hindringerne på dette område være klaret til den 23. juni 1975. Det er ikke en politik, som vi finder er rigtig, det er ikke en vej, som vi finder er rigtig, den vil efter vores opfattelse forflygtige regeringens ansvar.

Men dernæst om strejken i øvrigt: CD kan naturligvis ikke acceptere ulovlige strejker, det er der næppe nogen der er i tvivl om.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være med at komme med et lille praktisk forslag. Det er jo ikke første gang, man her i verden har set ulovlige strejker, som har været til gene for store befolkningsgrupper; man har set busstrejker mange steder rundt omkring i Europa — jeg kan nævne Hannover og visse andre steder — og dér har befolkningen grebet til det middel for at klare grejerne, at bilisterne ganske enkelt oppe i højre hjørne af forruden anbringer en grøn skive, som tilkendegiver, at man er parat til at